

selv om det er Børnene, der have faaet Ejendommen, har man ikke turdet gaa til nogen Erstatning. Der er altsaa kun 6 tilbage, der i sin Tid fik deres Ejendomme gennemstaarne af den ny Grænse. Der er Erstatninger saa smaa som 300 Kr., og den største Erstatning til en Mand i Bonsild Kredsen, der ejer en Mølle, er paa 5,000 Kr. Han har ogsaa nogle og fyrrer Tønder Land paa den anden Side af Grænsen. Det kan ved mange Lejligheder være høist generende at have Jord paa den anden Side af Grænsen. Nu kunde man ganske vist sige: Hvorfor have disse Folk ikke skilt sig af med den Jord, der bringer dem saa megen Kvalm, Uvejlighed og Fortræd? Ja, det ser jo lidt underligt ud, men kender man lidt til Forholdene, er det meget forstaaeligt. I de første Aar efter Fredslutningen var der en meget stor Udvandring fra Sønderjylland — ja, her tør vi jo vove at sige „Sønderjylland“ — og derved sank Ejendommene i Pris. De virkelige Høstere vilde slet ikke have Ejendomme her oppe ved den yderste Grænse blandt den danske Befolkning. Det var derfor næsten umuligt at sælge Ejendommene nærved Grænsen i det rigtig danske. Jeg skal kun anføre et eneste Eksempel paa de uheldige Forhold, for at det høje Ting selv kan bedømme, hvor ubehageligt det er for de Folk, der have Ejendom paa den anden Side af Grænsen. En af dem bor i Ribe Kredsen — det er ham, der er anført som Nr. 2 — og han har i alt 32 Tønder Land, hvoraf de 14 ere beliggende i Sønderjylland. Naar han nu skal over til dette Stykke Land, er det saa uheldigt, at han skal forbi det tykke Toldsted, og han maa hvert eneste Aar betale Told af det Sædekor, som han fører over og skal saa. Det værste er dog, at naar han skal over til det Stykke paa 14 Tønder Land paa den anden Side af Grænsen, saa maa han betale Told af den Havre, han har i sin Mulepose. Naar han f. Eks. fødrer med en Blanding af Havre og Haffelse, saa sige de tykke Toldmænds mænd dog, naar han fører over for at harve eller pløje paa den anden Side, at det er Indførsel af Havre, og det skal der svares Told af. Det er saaledes, at han ikke har kunnet tage dette Foder med, men har maattet fodre sine Heste med Brød. Naar man lige siden 1864 og indtil Dato har haft saa megen Uvejlighed og Blageri, kan det ikke undre nogen, at disse Folk have klaget og bedet om Erstatning. Derfor kommer nu den højt ærede Landbrugminister til Tinget og foreslaar at give disse Folk en Erstatning, som jeg tror, at de alle ere villige til at tage imod. Saa have de ikke noget Krav, hverken

juridisk eller moralsk, paa Statskassen, og saa maa de finde sig i det. Med en Erstatning som denne kunne de taale noget Tab, hvis de ville sælge Jorden. Jeg er den højtærede Indenrigsminister taknemlig for, at Forholdet er blevet undersøgt, og jeg er den ærede Landbrugminister taknemlig, fordi han har lagt Haand paa Børket og gjort sit til, at vi kunne komme ud af disse uheldige Forhold. Summens Størrelse volder jo ikke nogen Vansteligheid.

Medens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig en Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro). Jeg er det ærede Medlem taknemlig for, at han her i Tinget har rejst dette Spørgsmaal, der baade i Finansudvalget og paa den anden Maade, og saa i Pressen, har været drøftet, nemlig Behandlingen af Arrestanter. Jeg er ogsaa glad ved, at Højesteret allerede ved den første af de Sager, der kom til den fra den paa gældende Kommissionsdommer, gav ham en lille Frettesættelse for hans Virksomhed som Forhørsdommer. Det har jeg ikke det mindste at sige til, deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Jeg vil vare mig mod, at jeg i nogen Maade, hvis Hr. Sylow har beegnet Arrestanterne paa en urimelig og urigtig Maade, vil tage ham i Forsvar. Jeg bemærker dette for ikke senere at blive misforstaaet. Paa den anden Side vil jeg nødig, at denne Kritik over Kommissionsdomstole i Ildbrandsfager skulde opfattes saaledes, som om vi i Almindelighed havde noget imod, at der tages fat paa dem, der brænde deres Ejendomme af. Jeg er vis paa, at ikke et Medlem af dette Ting vil have, at der skal dækkes over dem. Nu ere Forholdene saadanne, at det i visse Egne baade paa Øerne og i Sylland var blevet en hel Epidemii at brænde sin Ejendom af. Vi der havde med Brandkasser at gøre, havde en tydelig Fornemmelse af, at der var noget galt. Vi maatte udbetale den ene Sum paa 20—30,000 Kr. efter den anden, fordi der paa de vedkommende Egne er brændt Gaarde af næsten for Fode. Naturligvis er der blevet jagt: Men hvorfor i al Verden bliver der ikke taget fat paa de Folk, hvorfor bliver det ikke opdaget? Ja, det er jo ikke alle Herredsfogeder, der egne sig til at være Forhørsdommere, og derfor siger jeg for mit Vedkommende, at jeg har været glad ved, at der er blevet taget fat paa disse Ildbrandsfager, og at der er kommet i Snevejs af disse Tilfælde frem, hvor de vedkommende ere bleve straffede. Og hvad der er det allerglædeligste ved det, er, at det har hørt op at brænde i de vedkommende Egne. Jeg